

Sygn. akt II Ca 5/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Łuchtaj (spr.)

Sędziowie: Sądu Okręgowego Przemysław Grochowski

Sądu Rejonowego Marta Postulska-Siwek (del.)

Protokolant protokolant sądowy Katarzyna Szumiło

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2014 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) w P.

przeciwko Z. M. i M. M.

o wydanie rzeczy

na skutek apelacji pozwanego Z. M. od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w Rykach z dnia 2 października 2013 roku, sygn. akt VI C 108/13

I. oddała apelację;

II. zasądza od Z. M. i M. M. solidarnie na rzecz Banku (...) w P. kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

III. prostuje oczywistą omyłkę w wyroku Sądu Rejonowego w Puławach VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w Rykach z dnia 2 października 2013 roku, sygnatura akt VI C 108/13 w ten sposób, że w miejsce imion pozwanej w brzmieniu (...) wpisuje imiona (...).

Sygn. akt II Ca 5/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 października 2013 roku Sąd Rejonowy w Puławach – VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Rykach: zobowiązał pozwanych Z. M. i J. M. do wydania na rzecz Banku (...) w P. nieruchomości w postaci działki gruntu o nr (...) o powierzchni 0,7067 ha położonej w D. obręb M. przy ul. (...) zabudowanej budynkiem, dla której Sąd Rejonowy w Puławach IX Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w Rykach prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) oraz nakazał pozwany opuszczenie w/w nieruchomości wraz z rzeczami należącymi do nich oraz osobami przebywającymi na tej nieruchomości (pkt I); zobowiązał pozwanych Z. M. i J. M. do wydania na rzecz Banku (...) w P. ruchomości w postaci pieca wózkowego (...); pieca cukierniczego (...); pieca piekarniczego (...); rogalikarki (...); znakownicy do kajzerek; krajalnicy do chleba; mięsiarki do ciasta (...); mieszacza wody (...); przesiewacza do mąki; ubijarki cukierniczej (...); wózka chlebowego (pkt II) oraz zasądził solidarnie od pozwanych Z. M. i J. M. na rzecz

Banku (...) w P. kwotę 5.369 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Wskazany wyrok Sąd oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Dnia 28 sierpnia 2006 roku Bank (...) w P. zawarł umowę dzierżawy ze Z. M. i M. M.. Umowa dotyczyła nieruchomości w postaci zabudowanej działki gruntu o nr (...) położonej w D. przy ul. (...) o powierzchni 0,7067 ha, dla której Sąd Rejonowy w Puławach IX Wydział Zamiejscowy Ksiąg Wieczystych z siedzibą w Rykach prowadzi KW nr (...) oraz maszyn znajdujących się w budynku, szczegółowo w umowie opisanych i wymienionych w pkt II wyroku. Umowa została zawarta na okres jednego roku. Wdzierżawiona nieruchomość została oddana dzierżawcy w celu prowadzenia działalności gospodarczej tj. zakładu piekarniczo – cukierniczego oraz sklepu. Dzierżawca zobowiązany był do opłaty czynszu w wysokości 3.100 zł miesięcznie. Następnie aneksem nr (...) z dnia 5 grudnia 2006 roku umowa została przedłużona do dnia 31 grudnia 2007 roku, a w dniu 3 stycznia 2008 roku aneksem nr (...) do umowy została ona przedłużona do dnia 30 marca 2008 roku, a czynsz został określony na kwotę 4.000 zł. Po zakończeniu umowy dzierżawca był zobowiązany wydać nieruchomość oraz ruchomości objęte umową. Pozwani w umowie uzyskali prawo pierwokupu nieruchomości oraz ruchomości nią objętych. Pozwana M. M. poinformowała Bank (...) w P. o próbie zgromadzenia środków na zakup nieruchomości oraz sprzętu piekarniczego w piśmie z dnia 10 lipca 2009 roku. Pismem z dnia 16 lipca 2010 roku strona powodowa wezwała pozwanych do zakupu nieruchomości do końca sierpnia 2010 roku lub w dniu 1 września 2010 roku do wydania Bankowi nieruchomości oraz ruchomości objętych pozwem. Pismami z dnia 21 września 2010 roku oraz 10 maja 2011 roku strona powodowa wzywała pozwanych do wydania rzecz oraz opróżnienia z wszystkich rzeczy ruchomych i osób z zajmowanej nieruchomości do dnia 30 czerwca 2011 roku.

Niniejsze ustalenia faktyczne Sąd pierwszej instancji poczynił na podstawie powołanych w treści uzasadnienia dowodów z dokumentów oraz zeznań M. K. przesłuchanej w charakterze powoda.

Sąd Rejonowy zważył, iż w razie trwałego wkroczenia w sferę cudzej własności, prowadzącego do ograniczenia lub całkowitego uniemożliwienia wykonywania uprawnień właścicielskich ochronę prawa własności reguluje przepis art. 222 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z art. 222 § 1 k.c. właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Sąd Rejonowy ocenił fakt zajmowania przez pozwanych nieruchomości należącej do powoda wbrew jego woli jako naruszenie prawa własności, stanowiące trwałe wkroczenie w sferę uprawnień właściciela, powodujące powstanie roszczenia windykacyjnego.

Sąd wskazał, iż roszczenie to właściciel może skutecznie zrealizować, jeżeli pozwanemu nie przysługuje względem powoda skuteczne uprawnienie do władania rzeczą. W ocenie Sądu pozwani nie legitymowali się skutecznym względem powodów tytułem do nieruchomości. Zdaniem Sądu pierwszej instancji tytułu takiego nie może stanowić umowa dzierżawy, gdyż termin jej zawarcia minął w dniu 30 marca 2008 roku. Od tego czasu pozwani zajmują nieruchomość oraz ruchomości objęte pozwem bez podstawy prawnej.

Sąd Rejonowy jednocześnie zważył, że stan posiadania, powstały po wygaśnięciu tej umowy, o ile posiadanie to można byłoby ocenić jako posiadanie samoistne, mogłoby doprowadzić do nabycia nieruchomości przez zasiedzenie. Dopiero stwierdzenie, że pozwani nabyli własność nieruchomości przez zasiedzenie mogłoby doprowadzić do zmiany w stanie własności przedmiotowej działki. Strona pozwana jednak po pierwsze zarzutu zasiedzenia nie podniosła, po drugie zaś przy nabyciu nieruchomości w złej wierze wymagany jest do zasiedzenia upływ trzydziestoletniego terminu, a termin ten niewątpliwie nie upłynął.

Z uwagi na powyższe, Sąd pierwszej instancji uznał powództwo za zasadne. Powodowie swój tytuł własności wykazali złożonymi dokumentami w postaci odpisu z księgi wieczystej oraz w przypadku ruchomości z innych dokumentów w tym umowy dzierżawy pomiędzy stronami, gdzie te przedmioty zostały pozwany przekazane. Wyżej wskazane

dokumenty jako dokumenty urzędowe, zgodnie z art. 244 k.p.c. stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone.

Oddalenia powództwa nie mogło też uzasadnić zarzut sprzeczności żądania z zasadami współzycia społecznego, tj. zarzutu nadużycia prawa w rozumieniu art. 5 k.c. Po pierwsze nie został on przez stronę pozwaną w toku postępowania podniesiony, a po drugie Sąd podziela ugruntowane stanowisko doktryny i judykatury, iż zasadniczo niedopuszczalne jest oddalenie powództwa windykacyjnego na podstawie art. 5 k.c., zasady współzycia społecznego nie mogą bowiem uzasadniać trwałego pozbawienia właściciela uprawnienia do wyłącznego korzystania z rzeczy.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd Rejonowy oparł na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c., oraz § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany Z. M., zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

I. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 379 pkt 4 k.p.c. poprzez procedowanie i wydanie orzeczenia przez skład orzekający sprzeczny z przepisami prawa;

II. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku oceny zeznań świadka M. K. (2) oraz przesłuchanego w trybie art. 299 k.p.c. Z. M., czy są one wiarygodne w całości, w części czy też nie zasługują na obdarzenie ich wiarą.

Z uwagi na powyższe pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie wniósł o wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

Ponadto domagał się sprostowania o wyroku poprzez zmianę kolejności imion pozwanej M. M., która we wszystkich elementach orzeczenia została zamieniona.

W uzasadnieniu zarzutu z pkt I apelacji pełnomocnik pozwanego wywodził, że wyrok Sądu Rejonowego dotknięty jest nieważnością z tego względu, że sędzia rzewodniczący jednoosobowemu składowi Sądu orzekającego został przeniesiony decyzją wydaną na podstawie art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 roku poz. 427) z poprzedniego miejsca służbowego, jakim był zniesiony Sąd Rejonowy w Rykach do Sądu Rejonowego w Puławach. Skarżący podkreślił, że wiele z tych decyzji podjął nie Minister Sprawiedliwości, lecz działający z jego upoważnienia podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, co sprawia, że decyzja taka jest wadliwa (bezprawna), a sędzia, którego ona dotyczy nie może wykonywać władzy jurysdykcyjnej w sądzie, do którego został przeniesiony. Tym samym skład orzekający z jego udziałem jest sprzeczny z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu Odwoławczego, w niniejszej sprawie nie zachodzą podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Zgodnie z treścią art. 386 § 2 i 4 k.p.c. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji może nastąpić tylko w razie stwierdzenia nieważności postępowania, w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

W rozpoznawanej sprawie, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie zachodzi podstawa do stwierdzenia nieważności postępowania, a w konsekwencji do uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Nie można bowiem zgodzić się z zarzutem naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 379 pkt 4 k.p.c. poprzez procedowanie i wydanie orzeczenia przez skład orzekający sprzeczny z przepisami prawa.

Analiza akt sprawy jasno wskazuje, iż postępowanie toczące się przed Sądem pierwszej instancji odbyło się bez naruszeń prawa. Zgodnie z treścią art. 47 § 1 k.p.c. skład Sądu orzekającego w pierwszej instancji był prawidłowy.

Podnoszona przez pełnomocnika pozwanego okoliczność orzekania przez Sędziego, który został przeniesiony na nowe miejsce służbowe decyzją wydaną przez podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, była przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższy w uchwale pełnego Składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 roku (sygn. akt BSA-I-4110-4/13). Zgodnie z punktem 1 tej uchwały w wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jen. tekst: Dz. U. z 2013 roku poz. 427) Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez podsekretarza stanu. W punkcie 2 uchwały Sąd Najwyższy postanowił jednak, że wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia. W uzasadnieniu swojego stanowiska Sąd Najwyższy podkreślił, że rozważając skutki temporalne stosowanej wykładni zobowiązany jest brać pod uwagę – oprócz argumentów jurydycznych i czysto dogmatycznych – także ustrojowe i społeczne skutki uchwały. Sąd Najwyższy wskazał, że odjęcie decyzjom o przeniesieniu sędziów na inne miejsca służbowe, wydanym przez osoby nieuprawnione, mocy i skutku spowodziłoby realne zagrożenie dla porządku prawnego oraz funkcjonowania sądów, zmuszałoby obywateli do ponoszenia niemałych niekiedy kosztów i trudów ponownego rozpoznawania spraw lub powtarzania postępowań już zakończonych. Dlatego też Sąd Najwyższy uznał, że ochrona dobra i interesów obywateli, jako najwyższa wartość konstytucyjna, a także powaga władzy sądowniczej i jej znaczenie dla działalności państwa, nakazuje znieść wsteczne skutki wykładni, która legła u podstaw uchwały. W podsumowaniu swoich rozważań Sąd Najwyższy stwierdził, że wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia, co oznacza, iż nie ma ona zastosowania do decyzji Ministra Sprawiedliwości o przeniesieniu sędziego wydanych na podstawie art. 75 § 2 pkt 1 w zw. z art. 75 § 3 Prawa o ustroju sądów powszechnych przed jej podjęciem. Zgodnie z tym stanowiskiem wszystkie decyzje wydane przed podjęciem uchwały należy uznać za skuteczne, niewymagające jakichkolwiek aktów konwalidacyjnych lub konwalescencyjnych.

Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w cytowanej uchwale i z uwagi na tę okoliczność uznaje, iż w rozpoznawanej sprawie nie zaszła nieważność postępowania, o której mowa w art. 379 pkt 4 k.p.c.

Brak jest także podstaw do uznania zasadności drugiego z zarzutów apelacyjnych, a w konsekwencji do uwzględnienia wniosku skarżącego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa.

Sąd pierwszej instancji dokonał w rozpoznawanej sprawie trafnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, na podstawie, którego poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Sąd Okręgowy podziela je w całości.

Nie odpowiadają rzeczywistości stanowi rzeczy twierdzenia apelującego, przywołane na uzasadnienie zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 328 § 2 k.p.c., a dotyczące oceny zeznań M. K. (2) oraz Z. M..

Odnosząc się do tak postawionego zarzutu należy wskazać, że Sąd jest zobowiązany do wyjaśnienia motywów podjętego rozstrzygnięcia w sposób umożliwiający przeprowadzenie kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia. Jeśli uzasadnienie nie zawiera wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia poprzez ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej lub wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, wówczas orzeczenie podlega uchyleniu, zaś sprawa zostaje przekazana do ponownego rozpoznania (por. orzeczenie SN z dnia 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07, M. Praw. 2007, nr 17, poz. 930). Taka sytuacja nie zachodzi w tej sprawie.

W ocenie Sądu Okręgowego uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w niniejszej sprawie nie można jednak przypisać tego rodzaju uchybień, w szczególności zaś podnoszonych w apelacji rzekomych braków w zakresie oceny materiału dowodowego.

Z analizy akt sprawy dokonanej przez Sąd Okręgowy wynika, iż na rozprawie w dniu 23 września 2013 roku Sąd pierwszej instancji odstąpił od przesłuchania M. K. (2) w charakterze świadka z uwagi na fakt, iż jako Prezes Zarządu powoda wchodziła ona w skład organu uprawnionego do reprezentowania powoda (protokół rozprawy k. 106, odpis z KRS k. 24-25). Sąd przeprowadził natomiast na tej rozprawie, w oparciu o art. 299 k.p.c., dowód z przesłuchania M. K. (2) w charakterze strony. Powyższe odpowiada dyspozycji art. 300 § 1 k.p.c. Jej zeznania zostały zaprotokołowane na k. 106-106v. Następnie, w uzasadnieniu wyroku dowód z zeznań M. K. (2) Sąd poddał ocenie, uznając go za wiarygodny w całości (str. 3 uzasadnienia, k. 116).

Z akt sprawy wynika ponadto, iż w toku procesu nie doszło do przesłuchania pozwanego Z. M..

Na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2013 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o odstąpienie od wysłuchania informacyjnego pozwanego argumentując, że nie posiada on wiedzy na temat okoliczności sprawy (k. 69). W dalszym toku procesu pozwany nie stawiał się na terminach rozpraw, mimo wzywania go przez Sąd. Zarządzeniem z dnia 15 lipca 2013 roku Z. M. został wezwany do osobistego stawiennictwa celem złożenia zeznań pod rygorem ich pominięcia. Na rozprawie w dniu 23 września 2013 roku, poprzedzającej wydanie wyroku pozwany również nie stawiał się, a reprezentujący go pełnomocnik nie zgłaszał wniosków dowodowych, w tym wniosku o odroczenie rozprawy i przesłuchanie Z. M. w trybie art. 299 k.p.c.

W opisanych okolicznościach zupełnie niezrozumiałym jest stanowisko apelującego wyrażone w uzasadnieniu zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., jakoby protokół rozprawy znajdujący się na k 106 – 106v obejmował zeznania Z. M., a nie zeznania M. K. (2) (str. 3 apelacji, k. 127), jak również by Sąd Rejonowy w ogóle przeprowadził dowód z przesłuchania pozwanego w charakterze strony i nie odniósł się do tego dowodu w uzasadnieniu wyroku. Podobna ocena dotyczy stanowiska apelującego co do rzekomego braku w uzasadnieniu wyroku oceny dowodu z zeznań M. K. (2). Wszystkie te twierdzenia skarżącego w sposób oczywisty mijają się z prawdą, co nakazuje uznać zarzut zawarty w pkt 2 apelacji za bezzasadny i bezpodstawny.

W tym miejscu należy jednak zwrócić uwagę na to, że Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku nie odniósł się do zeznań pozwanej M. M.. Dowodu tego nie wskazał także jako podstawy poczynionych ustaleń faktycznych. Powyższe stanowi o naruszeniu art. 328 § 2 k.p.c., jednakże waga tego uchybienia jest niewielka i nie ma wpływu na rozstrzygnięcie sprawy z tego względu, że zeznania pozwanej (k. 89-89v) są całkowicie zgodne z pozostałymi dowodami przyjętymi przez Sąd za podstawę ustaleń faktycznych i poddany ocenie w trybie art. 233 § 1 k.p.c.

Na aprobatę zasługuje dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonych okoliczności faktycznych.

Zgodnie z treścią art. 222 k.c. właściciel może żądać od osoby, która faktycznie włada jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Przeciwnie osobie, która narusza własność w inny sposób aniżeli przez pozbawienie właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą przysługuje właścicielowi roszczenie o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i o zaniechanie naruszeń. Roszczenie windykacyjne, uregulowane w cytowanym przepisie służy do ochrony uprawnień właściciela do wyłącznego posiadania rzeczy. Przesłanką wystąpienia z roszczeniem windykacyjnym jest relatywnie trwałe wkroczenie w sferę uprawnień właściciela przez nieuprawnionego, którego skutkiem jest całkowite pozbawienie właściciela władztwa nad rzeczą (por. E. Gniewek, [w:] System prawa prywatnego, tom 3, s. 492).

Zgodnie z regułą zawartą w art. 6 k.c., która wyznacza ciężar dowodu w znaczeniu materialnym, to na powodzie spoczywał ciężar wykazania tytułu własności do spornej nieruchomości oraz wykazania faktu, iż pozwani władają tą nieruchomością i naruszają własność powoda. Natomiast na pozwanych spoczywał ciężar udowodnienia, że przysługuje im skuteczne wobec właściciela prawo do władania rzeczą. Z analizy akt sprawy wynika, iż powód wykazał

istnienie okoliczności uzasadniających jego żądanie w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz przedłożył dokumenty uzasadniające jego roszczenie, zaś pozwani w żaden sposób nie udowodnili by przysługiwało im skuteczne wobec właściciela prawo do władania nieruchomością i ruchomościami, których dotyczy pozew. Co więcej pozwana M. M. w swoich zeznaniach potwierdziła fakt bezumownego korzystania z nieruchomości będącej własnością powoda (k.89v).

Podkreślić należy, iż w rzeczywistości okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy były między stronami bezsporne i sprowadzały się do następujących faktów: zakończenia z dniem 30 marca 2008 roku stosunku dzierżawy, wyrażenia przez powoda, jako właściciela wcześniej dzierżawionej nieruchomości gotowości do jej sprzedaży pozwanym i braku środków na nabycie tej nieruchomości przez pozwanych oraz bezumownego posiadania przez Z. M. i M. M. przedmiotu wcześniejszej dzierżawy po dniu 30 marca 2008 roku.

Wnosząc w apelacji o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa pełnomocnik pozwanego nie zakwestionował powyższych, bezspornych między stronami okoliczności, ustalonych przez Sąd Rejonowy i stanowiących podstawę wyrokowania. Nie zarzucił także naruszenia prawa materialnego ani też nie wskazał jakie okoliczności lub które z okoliczności ustalonych przez Sąd Rejonowy oraz jakie przepisy prawa materialnego miałyby zadecydować o bezzasadności powództwa i jednocześnie o zasadności jego stanowiska procesowego. W istocie jego apelacja jest pozbawiona jakiegokolwiek argumentacji uzasadniającej zmianę wyroku i oddalenie powództwa. W ocenie Sądu Okręgowego zaś zaskarżony wyrok jest trafny i znajduje w pełni oparcie w prawidłowo ustalonych okolicznościach faktycznych oraz w przepisach prawa materialnego, w szczególności art. 222 § 1 k.p.c.

Z powyższych względów na mocy art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną.

Z uwagi na treść rozstrzygnięcia i w uwzględnieniu wniosku pełnomocnika powoda (k. 168v) Sąd Okręgowy orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego jak w pkt II wyroku w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i w zw. § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U z 2013 roku, poz. 490, t. jedn.).

Z uwagi na oczywistą omyłkę zawartą w wyroku Sądu pierwszej instancji dotyczącą imion pozwanej, zasadny okazał się wniosek zawarty w apelacji o sprostowanie sentencji zaskarżonego wyroku. Orzeczenie w tym przedmiocie, zawarte w pkt III wyroku Sądu Okręgowego uzasadnia przepis art. 350 § 3 k.p.c.